

[Henning Andersen]

det er ikke på grund af placeringen i finansverdenen. Det er på grund af dygtig teknologi og en lang række dygtige industrier. Jeg kunne også nævne steder i Tyskland, hvor det er lige så, men det er, som om hr. Kim Behnke vil have drejet det over på den anden side ved at nævne disse to specifikke ting.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Henning Andersen, det, vi ser ude i verden i øjeblikket, er jo konservatismens fald. Vi ser det meget tydeligt i den vestlige verden, hvor den form for økonomisk politik, der har været ført i små ti år rundt omkring – man kan kalde det Reaganomics, man kan kalde det Thatcherisme, forskellige navne har været fremme – hvor man skærer voldsomt ned i den offentlige sektor og regner med, at den private sektor nok skal sørge for, at det hele går, bare man har en tilstrækkelig lav lønomkostningsudvikling, har slået fejl.

Det er blevet beskrevet meget flot af Vestremanden, amtsborgmesteren i Vejle Amt, Erling Tiedemann, i bladet Danske Kommuner. Han har været en tur i England og beskriver, hvordan det var at kigge ud ad vinduet på alle de nedlagte fabrikker. Hans kommentar er: Her ser vi virkningerne af ti års opsving.

Retorikken har aldrig fejlet noget på den konservative side. Retorikken har altid været, at det gik fantastisk, og den retorik bevarer De Konservative herinde åbenbart stadig væk. Men realiteterne har været dyb økonomisk krise i verden som følge af den form for økonomisk politik.

Jeg vil såmænd gerne tage de kommunistiske diktators fald med ind under den samme synsvinkel. Det er for mig også konservatismens fald, at de diktaturer er kommet væk, og den glæde, hr. Henning Andersen gav udtryk for i anledning af, at diktaturerne er væk i Østeuropa, deler vi i SF fuldt og helt, så det er vi med på.

Men det er lidt svært at forstå, at De Konservative kan holde fast i nogen som helst form for optimisme i forbindelse med deres egen politik, når vi ser på de elendige resultater, det har givet i dansk økonomisk politik i de sidste ti år, hvor vi har dyb krise og voldsom arbejdsløshed, og når vi ser på resultaterne ude omkring i verden, hvor befolkningerne flere og

flere steder – først i USA og senere også her i Europa – er på vej væk fra den linie.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I et forsøg på at bortforklare, at de tre eksempler i »Vejen til fuld beskæftigelse« ikke holder vand, bringer hr. Henning Andersen et nyt eksempel på banen, nemlig Norditalien. Vi har lagt mærke til, at finansministeren har sagt, at vi skal have et japansk industrividunder i Danmark. Jamen fortsæt da! Hver gang viser det sig bare, at de forudsætninger, der er til stede i de pågældende lande, ikke kan sammenlignes med Danmarks. Skulle vi ikke tage at lave nogle løsninger, der holder til det danske samfund, frem for at sidde og spejle ud i den store verden og prøve at hæve os op ved hjælp af andre landes mere eller mindre usammenlignelige succeser?

Hr. Henning Andersen vil også gerne have det til at se ud, som om der efter ti år med en konservativt ledet regering kun er to problemer tilbage. Hr. Henning Andersen nævner som det første arbejdsløsheden. Jeg er enig med hr. Henning Andersen. Det er et problem, at man år efter år har kunnet konstatere en stigende, stigende, stigende arbejdsløshed. Som det andet eksempel nævner hr. Henning Andersen, at udlandsgælden stadig væk er et problem, men det er jo ikke rigtigt, hr. Henning Andersen. Sandheden er, at de senere års betalingsbalanceoverskud har været med til at reducere udlandsgælden.

Hr. Henning Andersen siger så, at den finanslovaftale, man nu har lavet, betyder, at der vil blive gjort noget ved de to ting. Lad os tage det med udlandsgælden først. Der har blandt forligspartierne været enighed om, at man ville bruge noget af betalingsbalanceoverskuddet til at gavne det danske marked. Hvis man bruger noget af betalingsbalanceoverskuddet, bliver gældsætningen til udlandet jo ikke gjort mindre. Tværtimod får den lov til at accelerere igen. Det, jeg tror hr. Henning Andersen mente, var den store statsgæld, for den er i allerhøjeste grad et problem.

Med hensyn til at tage fat på at løse arbejdsløshedsproblemet har vi jo før middag talt om, at det kun drejer sig om sølle 5.000 nye arbejdspladser, og hvis man regner forkert på sidste decimal i beregningsforudsætningerne,